

blev holdt aabent, hvis man fik Bevillingen. Hvad jeg derimod hævdede, var, at man ved at give Bevillingen vilde have foregrebet Afgjørelsen, og man vende og dreie nu Sagen, hvorledes man vil, saa tror jeg dog ikke, at det kan negtes, at naar man, som jeg før vidtløftig fremstillede, med store Offre har erhvervet sig en Fortjohsret paa et Areal, saa vil man for ikke at smide Pengene bort være tilbøielig til at stride til Erhvervelsen deraf. Der vil altsaa deri ligge en virkelig faktisk Forberedelse, om end ikke en formel Afgjørelse, med Hensyn til en Erhvervelse, en Forberedelse, som jeg nødig vil se truffen paa Finantsloven, da jeg ikke tror, at det er det Sted, hvor Afgjørelsen af et saadant Anliggende skal træffes, særligt naar der foreligger Rigsdagen et særligt Lovforslag derom. Det var dette, som jeg vilde nedlægge Indsigelse imod, og det tror jeg, at det ærede Medlem skylder at modbevise.

Kanjer: Jeg er meget tilfreds med at høre, at det ærede Medlem har følt sig mere fyldestgjort ved den Forbindelse, som der er imellem vore Præmissjer og vor Konklusion, end hans første Uttringer syntes at antyde. Herpaa skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind. Naar han endelig, hvad det sidste Punkt angaar, fremhævede, at han ikke kunde se, at Spørgsmaalet blev holdt aabent ved den ommeldte Bevilling, men at det tværtimod vilde være at foregribe det, saa forekommer det mig, at han ikke har Ret heri.

Ordføreren (Schlegel): Overfor Uttringer, som fremkom fra det ærede 2det Medlem for 8de Kredts (Breinholt), føler jeg mig kun fristet til at sige, at jeg ikke tror, at der er Tale om nogen Fortjohsret ved at bevilge dette Beløb; det er kun en Erstatning, som gives for at lade disse Arealer henligge ubebyggede, og for at Spørgsmaalet ikke skal præjudiceres. Dette er utvivlsomt. Hvis de bebygges med kostbare Bygninger, vil det naturligtvis blive vanskeliggere at faae dem. Søvrigt har jeg intet Særligt at bemærke til de Uttringer, som ere fremkomne fra de andre ærede Talere.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets § 22—29 (se Tillæg C.) ansaaes vedtagne uden Afstemning.

1) Lovforslagets § 11 (se Tillæg C.) vedtoges, enstemmig med 44 St.

Derefter fattes Lovforslagets §§ 1—10 under Forhandling.

Ordføreren (Schlegel): De første Paragrafer give mig ikke Anledning til særlige Bemærkninger, idet jeg allerede under den foregaaende Forhandling har tilladt mig at fremdrage nogle enkelte Punkter paa § 6, som forekom mig at staa i en nær Forbindelse med de der forhandlede Udgiftsposter. Jeg finder kun, og det tildeels ved de Uttringer, som fremkom fra det ærede 2det Medlem for 8de Kredts (Breinholt), Anledning til at gjøre et Par afsluttende Bemærkninger angaaende Udvalgets Arbejde. Da det ærede Medlem talte, fik jeg først det Indtryk, at han havde ønsket, at vi havde foreslaaet Ændringer i Finantsloven, men senere blev jeg oplyst om, at dette ikke var hans Ønske. Jeg veed imidlertid, at denne Mening har gjort sig gjældende hos Enkelte, og at de ligesom ere blevne stufede ved det Resultat, som vi ere komne til, idet vi efterat have gennemgaaet Finantsloven og efterat have fundet ikke saa Feil deri ikke ere fremkomne med Forslag til Forandring. Vi, som have siddet i Udvalget, kunne ikke ligefrem modsig Berettigelsen af slige Tanker, thi vi have havt stor Tvivl om, hvorvidt vi burde indstille Finantsloven til uforandret Vedtagelse her i Thinget eller ei. Vi forstaa derfor godt, at man kan gaa videre og mene, at dette ikke er rigtigt, og dette have vi derfor Intet at sige til. Men fra den anden Side er der fremkommet Uttringer, som ogsaa have givet sig et mildt Udtryk i Mindretallets Betænkning, nemlig Uttringer om, at et Udvalgs Nedsættelse havde vist sig at være unødvendig, naar man dog var kommet til det Resultat at foreslaa Finantsloven vedtaget uforandret. Mig forekommer det, at det er med Urette, at man kommer med den Slags Uttringer. Et Udvalgs Nedsættelse gjør det jo ingenlunde nødvendigt, at man skal foreslaa Forandringer i en Lov. Udvalget er nedsat for at behandle Forslaget, og Meningen er jo kun, at man skal tage under Overveielse, om Lovforslaget er saaledes, at man kan gaa ind paa det eller ikke. Dertil vil man maaske sige: Ja, det er godt nok; hvis man finder, at Loven er god og feilfri, skal man tage den. Det er imidlertid ikke helt sandt; man kan godt i Almindelighed gaa ind paa en Lov, selv om den indeholder adskillige Ting, man kunde